Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (toinen jaosto)

18 päivänä heinäkuuta 2013*

Televisiotoiminta — Direktiivi 2010/13/EU — 4 artiklan 1 kohta ja 23 artiklan 1 kohta — Mainospalat — Kansallinen lainsäädäntö, jossa maksutelevisiotoiminnan harjoittajien osalta säädetään mainontaan käytettävissä olevasta enimmäislähetysajasta, joka on lyhyempi kuin maksuttoman televisiolähetystoiminnan harjoittajien osalta säädetty enimmäislähetysaika — Yhdenvertainen kohtelu — Palvelujen tarjoamisen vapaus

Asiassa C-234/12,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (Italia) on esittänyt 7.3.2012 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 14.5.2012, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

Sky Italia srl

vastaan

Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni,

Reti Televisive Italiane (RTI) SpA:n ja

Maria Iaccarinon

osallistuessa asian käsittelyyn,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja R. Silva de Lapuerta sekä tuomarit G. Arestis (esittelevä tuomari), J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev ja J. L. da Cruz Vilaça,

julkisasiamies: J. Kokott,

kirjaaja: hallintovirkamies C. Strömholm,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 10.4.2013 pidetyssä istunnossa esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

— Sky Italia srl, edustajinaan avvocata L. Torchia ja avvocato R. Mastroianni,

— Reti Televisive Italiane (RTI) SpA, edustajinaan avvocato G. M. Roberti, avvocato G. Rossi, avvocato S.Previti, avvocata I. Perego ja avvocato M. Serpone,

* Oikeudenkäyntikieli: italia.

— Italian hallitus, asiamiehenään G. Palmieri, avustajanaan avvocato dello Stato S. Varone,

— Euroopan komissio, asiamiehinään G. Conte ja C. Vrignon,

kuultuaan julkisasiamiehen 16.5.2013 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee audiovisuaalisten mediapalvelujen tarjoamista koskevien jäsenvaltioiden tiettyjen lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta 10.3.2010 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2010/13/EU (audiovisuaalisia mediapalveluja koskeva direktiivi) (EUVL L 95, s. 1, oikaisu EUVL 263, s. 15) 4 artiklan 1 kohdan, yleisen yhdenvertaisuusperiaatteen sekä SEUT 49, SEUT 56 ja SEUT 63 artiklan ja Euroopan unionin perusoikeuskirjan (jäljempänä perusoikeuskirja) 11 artiklan tulkintaa.

2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa asianosaisina ovat yhtäältä Sky Italia srl (jäljempänä Sky Italia) ja toisaalta Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni (viestintäasioiden valvontaviranomainen, jäljempänä AGCOM) ja joka koskee mainitun viranomaisen päätöstä määrätä Sky Italialle sakko televisiomainonnan lähettämistä koskevan kansallisen lainsäädännön rikkomisesta.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Unionin lainsäädäntö

3 Audiovisuaalisia mediapalveluja koskevan direktiivin 41, 83 ja 87 perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”(41) Jäsenvaltioiden olisi voitava soveltaa yksityiskohtaisempia tai tiukempia sääntöjä lainkäyttövaltaansa kuuluviin mediapalvelun tarjoajiin alueilla, joita tämän direktiivin mukainen yhteensovittaminen koskee, kuitenkin varmistaen, että nämä säännöt ovat yhdenmukaisia unionin oikeuden yleisten periaatteiden kanssa. – –

– –

(83) Sen varmistamiseksi, että televisionkatsojien etuja kuluttajina suojellaan täysin ja asianmukaisesti, on välttämätöntä, että televisiomainonnalle asetetaan tietyt vähimmäissäännöt ja -vaatimukset ja että jäsenvaltioilla on oikeus antaa tarkempia tai tiukempia sääntöjä ja tietyissä olosuhteissa asettaa eri ehtoja lainkäyttövaltaansa kuuluvien televisiolähetystoiminnan harjoittajien osalta.

– –

(87) Olisi säädettävä televisiomainospalojen ja teleostoesitysten tuntikohtaisesta 20 prosentin enimmäismäärästä, joka koskee myös parasta katseluaikaa. – –”

4 Audiovisuaalisia mediapalveluja koskevan direktiivin 4 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Jäsenvaltiot voivat vaatia, että niiden lainkäyttövaltaan kuuluvat mediapalvelun tarjoajat noudattavat yksityiskohtaisempia tai tiukempia sääntöjä tällä direktiivillä yhteensovitetuilla aloilla sillä edellytyksellä, että nämä säännöt ovat unionin lainsäädännön mukaisia.”

5 Mainitun direktiivin 23 artiklan 1 kohdan mukaan ”televisiomainospalojen ja teleostosesitysten osuus yhtä tasatuntien välistä tuntia kohti ei saa olla yli 20 prosenttia”.

Italian lainsäädäntö

6 Säännökset, jotka koskevat televisiomainonnan lähetysaikojen rajoittamista, sisältyvät audiovisuaalisten ja radiomediapalvelujen tarjoamista koskevasta yhtenäistekstistä 31.7.2005 annetun asetuksen nro 177 (decreto legislativo n. 177 – Testo unico dei Servizi di Media audiovisivi e radiofonici; GURI nro 208, Supplemento ordinario, 7.9.2005) 38 §:ään, sellaisena kuin se on muutettuna ja korvattuna televisiotoimintaa koskevien jäsenvaltioiden lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta annetun direktiivin 2007/65/EY täytäntöönpanosta 15.3.2010 annetun asetuksen (decreto legislativo) nro 44 (GURI nro 73, 29.3.2010, s. 33; jäljempänä asetus nro 177/2005) 12 §:llä, jossa säädetään seuraavaa:

”1. Julkisena palveluna tarjottavan yleisen radio- ja televisiopalvelun toimiluvanhaltijan lähettämien mainosten lähetysaika saa olla enintään 4 prosenttia viikoittaisesta lähetysajasta ja 12 prosenttia tuntia kohti. Mahdollinen ylitys, joka ei saa kuitenkaan olla suurempi kuin 2 prosenttia tuntia kohti, on korvattava edellisen tai seuraavan tunnin aikana.

2. Maksuttoman – myös analogisen – valtakunnallisen televisiolähetystoiminnan harjoittajien, jotka eivät ole julkisena palveluna tarjottavan yleisen radio- ja televisiopalvelun toimiluvanhaltijoita, lähettämien mainospalojen lähetysaika saa olla enintään 15 prosenttia päivittäisestä lähetysajasta ja 18 prosenttia mistä tahansa tasatunnista. Mahdollinen ylitys, joka ei saa kuitenkaan olla suurempi kuin 2 prosenttia tuntia kohti, on korvattava edellisen tai seuraavan tunnin aikana. – –

– –

5. Maksutelevision – myös analogisen – lähetystoiminnan harjoittajien lähettämien mainospalojen lähetysaika saa olla enintään 16 prosenttia mistä tahansa tasatunnista vuonna 2010, 14 prosenttia vuonna 2011 ja 12 prosenttia vuodesta 2012 alkaen. Mahdollinen ylitys, joka ei saa kuitenkaan olla suurempi kuin 2 prosenttia tuntia kohti, on korvattava edellisen tai seuraavan tunnin aikana.

– –”

Pääasian tosiseikat ja ennakkoratkaisukysymykset

7 AGCOM määräsi 13.9.2011 tekemällään päätöksellä Sky Italialle 10 329 euron suuruisen sakon asetuksen nro 177/2005 38 §:n 5 momentin rikkomisesta.

8 AGCOM oli erityisesti todennut, että Sky Italia lähetti 5.3.2011 kello 21:n ja 22:n välisenä aikana maksutelevisiokanavalla Sky Sport 1 yhteensä 24 televisiomainospalaa, joiden kokonaiskesto oli 10 minuuttia 4 sekuntia eli 16,78 prosenttia tunnin lähetysajasta tai 16,44 prosenttia sen jälkeen, kun erotuskuvien osuus oli vähennetty. ACGOM totesi näin ollen, että Sky Italia oli kyseisenä aikana ylittänyt televisiomainonnan sallitun enimmäislähetysajan paitsi kahdella prosentilla – mikä synnyttää velvollisuuden korvata se edellisen tai seuraavan tunnin aikana – lisäksi myös kansallisessa lainsäädännössä säädetyn televisiomainonnan sallitun 14 prosentin enimmäislähetysajan.

9 Sky Italia nosti AGCOM:n päätöksen kumoamiseksi kanteen Tribunale amministrativo regionale per il Laziossa ja väitti, että kyseinen päätös oli lainvastainen, koska sen perusteena oli asetuksen nro 177/2005 38 §:n 5 momentti, joka Sky Italian mukaan oli unionin oikeuden vastainen.

10 Tribunale amministrativo regionale per il Lazio katsoi, ettei voitu olla varmoja mainitun säännöksen yhteensopivuudesta unionin oikeuden kanssa, joten se päätti lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

”1) Onko direktiivin 2010/13 4 artiklaa, yleistä yhdenvertaisuusperiaatetta ja [EUT-]sopimuksen palvelujen vapaata liikkuvuutta, sijoittautumisoikeutta sekä pääomien vapaata liikkuvuutta koskevia määräyksiä tulkittava siten, että ne ovat esteenä asetuksen nro 177/2005 38 §:n 5 momentissa olevalle sääntelylle, jonka mukaan maksutelevisiolähetystoiminnan harjoittajiin sovellettavat mainonnan tuntikohtaiset rajoitukset ovat tiukempia kuin maksuttoman televisiolähetystoiminnan harjoittajiin sovellettavat rajoitukset?

2) Onko [perusoikeuskirjan] 11 artiklaa, kun sitä tulkitaan [Roomassa 4.11.1950 allekirjoitetun] Euroopan ihmisoikeussopimuksen (ihmisoikeuksien ja perusvapauksien suojaamiseksi tehty yleissopimus) 10 artiklan sekä Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen oikeuskäytännön valossa, ja varsinkin tiedon moniarvoisuutta koskevaa periaatetta tulkittava siten, että ne ovat esteenä asetuksen nro 177/2005 38 §:n 5 momentissa olevalle sääntelylle, jonka mukaan maksutelevisiolähetystoiminnan harjoittajiin sovellettavat mainonnan tuntikohtaiset rajoitukset ovat tiukempia kuin maksuttoman televisiolähetystoiminnan harjoittajiin sovellettavat rajoitukset ja jolla aiheutetaan kilpailun vääristymistä ja edistetään määräävän aseman syntymistä tai vahvistumista televisiomainonnan markkinoilla?”

Ennakkoratkaisukysymysten tarkastelu

Ensimmäinen kysymys

11 Ensimmäisellä kysymyksellään ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin kysyy, onko audiovisuaalisia mediapalveluja koskevan direktiivin 4 artiklan 1 kohtaa, yhdenvertaisen kohtelun periaatetta ja EUT-sopimuksessa taattuja perusvapauksia tulkittava siten, että niiden vastaisena on pidettävä pääasiassa kyseessä olevan kaltaista kansallista lainsäädäntöä, jossa säädetään sellaisista televisiomainonnan enimmäisajoista, jotka ovat maksutelevisiotoiminnan harjoittajien osalta lyhyemmät kuin maksuttoman televisiolähetystoiminnan harjoittajien osalta.

12 Tältä osin on muistettava, että unionin tuomioistuin on jo televisiotoimintaa koskevien jäsenvaltioiden lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta 3.10.1989 annetun neuvoston direktiivin 89/552/ETY (EYVL L 298, s. 23) – jonka muutettu versio on kodifioitu audiovisuaalisia mediapalveluja koskevalla direktiivillä – perusteella todennut, ettei tällaisessa direktiivissä säädetä sen kattamia aloja koskevien säännösten täydellisestä yhdenmukaistamisesta vaan vähimmäissäännöistä lähetyksille, jotka ovat peräisin Euroopan unionista ja jotka on tarkoitettu siellä vastaanotettaviksi (ks. asia C-412/93, Leclerc-Siplec, tuomio 9.2.1995, Kok., s. I-179, 29 ja 44 kohta; asia C-222/07, UTECA, tuomio 5.3.2009, Kok., s. I-1407, 19 kohta ja yhdistetyt asiat C-244/10 ja C-245/10, Mesopotamia Broadcast ja Roj TV, tuomio 22.9.2011, Kok., s. I-8777, 34 kohta).

13 Kuten audiovisuaalisia mediapalveluja koskevan direktiivin 4 artiklan 1 kohdasta sekä 41 ja 83 perustelukappaleesta ilmenee, sen varmistamiseksi, että televisionkatsojien etuja kuluttajina suojellaan täysin ja asianmukaisesti, jäsenvaltioilla on mahdollisuus säätää lainkäyttövaltaansa kuuluvien mediapalvelun tarjoajien osalta yksityiskohtaisempia tai tiukempia sääntöjä alueilla, joita tämän direktiivin mukainen yhteensovittaminen koskee, kuitenkin varmistaen, että nämä säännöt ovat yhdenmukaisia unionin oikeuden ja erityisesti unionin oikeuden yleisten periaatteiden kanssa.

14 Tästä seuraa, että kun mainitun direktiivin 23 artiklan 1 kohdassa säädetään, että televisiomainospalojen ja teleostosesitysten osuus yhtä tasatuntien välistä tuntia kohti ei saa olla yli 20 prosenttia, kyseisessä säännöksessä ei suljeta pois sitä mahdollisuutta, että jäsenvaltiot kyseisen

20 prosentin rajan alapuolella asettavat erilaisia televisiomainosten lähettämiseen kohdistuvia ajallisia rajoituksia sen mukaan, onko kyse maksutelevisiotoiminnan harjoittajista vai maksuttoman televisiolähetystoiminnan harjoittajista, kunhan ne säännöt, joissa kyseiset rajoitukset asetetaan, ovat yhteensopivia unionin oikeuden kanssa ja erityisesti unionin oikeuden yleisten periaatteiden kanssa, joihin kuuluu muun muassa yhdenvertaisen kohtelun periaate, sekä EUT-sopimuksessa taattujen perusvapauksien kanssa.

15 Unionin tuomioistuin on tältä osin jo todennut, että yhdenvertaisen kohtelun periaate on unionin oikeuden yleinen periaate, joka on vahvistettu perusoikeuskirjan 20 ja 21 artiklassa ja joka edellyttää, että toisiinsa rinnastettavia tilanteita ei kohdella eri tavalla eikä erilaisia tilanteita kohdella samalla tavalla, ellei tällaista kohtelua voida objektiivisesti perustella (ks. mm. asia C-550/07 P, Akzo Nobel Chemicals ja Akcros Chemicals v. komissio ym., tuomio 14.9.2010, Kok., s. I-8301, 54 ja 55 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

16 Sen määrittämiseksi, ovatko maksutelevisiotoiminnan harjoittajat ja maksuttoman televisiolähetystoiminnan harjoittajat toisiinsa rinnastettavassa tilanteessa, on todettava, että erilaisten tapausten rinnastettavuutta on arvioitava kaikkien näille tapauksille ominaisten seikkojen kannalta ja että tältä osin on otettava huomioon sen alan periaatteet ja tavoitteet, johon kyseinen toimi kuuluu (ks. vastaavasti asia C-176/09, Luxemburg v. parlamentti ja neuvosto, tuomio 12.5.2011, Kok., s. I-3727, 32 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

17 Unionin tuomioistuin on tältä osin jo todennut, että kuluttajien, joita ovat televisionkatsojat, suojaaminen liialliselta mainonnalta on olennainen osa audiovisuaalisten mediapalvelujen tarjoamista koskevia direktiivejä (asia C-195/06, Österreichischer Rundfunk, tuomio 18.10.2007, Kok., s. I-8817, 27 kohta ja asia C-281/09, komissio v. Espanja, tuomio 24.11.2011, Kok., s. I-11811, 45 kohta).

18 Siltä osin kuin on kyse sellaisiin sääntöihin liittyvistä periaatteista ja tavoitteista, jotka koskevat televisiomainonnan lähetysaikoja ja joista säädetään audiovisuaalisten mediapalvelujen tarjoamista koskevissa direktiiveissä, unionin tuomioistuin on todennut, että tällaisilla säännöillä pyritään saamaan aikaan tasapainoinen suoja yhtäältä televisiolähetystoiminnan harjoittajien ja mainostajien taloudellisten intressien ja toisaalta oikeuksien haltijoiden, eli tekijöiden ja muiden luovaan työhön osallistuneiden henkilöiden, ja kuluttajien, joita ovat televisionkatsojat, intressien välillä (ks. vastaavasti em. asia komissio v. Espanja, tuomion 44 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

19 Nyt käsiteltävän asian osalta on todettava, että – kuten julkisasiamies on todennut ratkaisuehdotuksensa 40 kohdassa – mainittujen intressien välinen tasapainoinen suoja on erilainen aina sen mukaan, lähettävätkö televisiolähetystoiminnan harjoittajat ohjelmansa maksua vastaan vai eivät.

20 On nimittäin todettava, että kun on kyse televisiomainonnan lähetysaikoja koskevista säännöistä, maksutelevisiotoiminnan harjoittajien taloudelliset intressit eroavat maksuttoman televisiolähetystoiminnan harjoittajien intresseistä. Ensiksi mainitut saavat tuloja televisionkatsojien tekemien tilaussopimusten perusteella, kun taas viimeksi mainituilla ei ole tällaista suoraa tulonlähdettä vaan ne joutuvat rahoittamaan toimintansa televisiomainonnasta perimillään maksuilla tai tukeutumalla muihin rahoituslähteisiin.

21 Tällainen ero merkitsee lähtökohtaisesti sitä, että maksutelevisiotoiminnan harjoittajat ovat objektiivisesti katsoen erilaisessa tilanteessa siltä osin kuin on kyse taloudellisesta vaikutuksesta, joka televisiomainonnan lähetysaikoja koskevilla säännöillä on niiden rahoituskeinoihin nähden.

22 Myös televisionkatsojien tilanteet ovat objektiivisesti katsoen erilaisia sen mukaan, käyttävätkö he maksutelevisiotoiminnan harjoittajan palveluja, joiden osalta he ovat tehneet tilaussopimuksen, vai maksuttoman televisiolähetystoiminnan harjoittajan palveluja. Mainitut tilaussopimuksen tehneet televisionkatsojat ovat nimittäin suorassa kaupallisessa suhteessa televisiotoiminnan harjoittajaan nähden, ja he suorittavat maksun voidakseen nauttia televisio-ohjelmista.

23 Tästä seuraa, että kansallinen lainsäätäjä on hakiessaan televisiomainonnan alalla tasapainoista suojaa televisiotoiminnan harjoittajien taloudellisten intressien ja televisionkatsojien intressien välillä voinut yhdenvertaisen kohtelun periaatetta loukkaamatta vahvistaa erilaisia kyseisen mainonnan lähetysaikoja koskevia rajoituksia sen mukaan, harjoittavatko televisiolähetystoiminnan harjoittajat maksullista toimintaa vai eivät.

24 SEUT 56 artiklassa määrätystä palvelujen tarjoamisen vapaudesta, joka on pääasian ratkaisemisen suhteen ainoa merkityksellinen perusvapaus, on todettava, että pääasiassa kyseessä oleva kansallinen lainsäädäntö voi merkitä mainittuun vapauteen kohdistuvaa rajoitusta. Unionin tuomioistuin on jo kuitenkin katsonut, että kuluttajien suojeleminen liialliselta kaupalliselta mainonnalta on yleiseen etuun liittyvä pakottava syy, jonka takia palvelujen tarjoamisen vapauden rajoittaminen voi olla oikeutettua (ks. vastaavasti asia C-6/98, ARD, tuomio 28.10.1999, Kok., s. I-7599, 50 kohta). Lisäksi tällaisen rajoituksen soveltamisella on voitava taata kyseessä olevan tavoitteen toteuttaminen, eikä tällä rajoituksella saada ylittää sitä, mikä on tarpeen tämän tavoitteen saavuttamiseksi (ks. esim. asia C-498/10, X, tuomio 18.10.2012, 36 kohta).

25 Kuten julkisasiamies on todennut ratkaisuehdotuksensa 66 kohdassa, pelkästään siitä seikasta, että televisiomainonnan enimmäislähetysajat tuntia kohden ovat erilaiset sen mukaan, onko kyse maksullisesta vai maksuttomasta televisiolähetystoiminnasta, ei voida päätellä, ettei pääasiassa kyseessä olevan kaltainen lainsäädäntö olisi oikeasuhteista televisionkatsojien etujen suojaamista koskevaan tavoitteeseen nähden. Ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen – jolla on käytössään kaikki pääasian arviointiin tarvittavat seikat – asiana on tarkistaa, täyttyvätkö tämän tuomion edellisessä kohdassa tarkoitetut edellytykset.

26 Ensimmäiseen kysymykseen on näin ollen vastattava, että audiovisuaalisia mediapalveluja koskevan direktiivin 4 artiklan 1 kohtaa, yhdenvertaisen kohtelun periaatetta ja SEUT 56 artiklaa on tulkittava siten, ettei niiden vastaisena ole lähtökohtaisesti pidettävä pääasiassa kyseessä olevan kaltaista kansallista lainsäädäntöä, jossa säädetään sellaisista televisiomainontalähetysten enimmäisajoista, jotka ovat maksutelevisiotoiminnan harjoittajien osalta lyhyemmät kuin maksuttoman televisiolähetystoiminnan harjoittajien osalta, kunhan suhteellisuusperiaatetta noudatetaan, mikä ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen on tarkistettava.

Toinen kysymys

27 Toisella kysymyksellään ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin kysyy, onko perusoikeuskirjan 11 artikla esteenä pääasiassa kyseessä olevan kaltaiselle kansalliselle lainsäädännölle.

28 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin pohtii tässä yhteydessä sitä, onko televisiomainonnan lähetysajan rajoittamista koskeva kansallinen lainsäädäntö omiaan loukkaamaan sananvapautta koskevaa perusperiaatetta ja erityisesti perusoikeuskirjan 11 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua tiedotusvälineiden vapautta ja moniarvoisuutta, kun otetaan huomioon mainitun kansallisen lainsäädännön mahdollisesti aiheuttama televisiolähetystoiminnan harjoittajien välisen kilpailun vääristyminen.

29 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin toteaa nimittäin tältä osin, että asetuksen nro 177/2005 38 §:n 5 momentti on omiaan aiheuttamaan kilpailun vääristymistä ja synnyttämään televisiomainonnan markkinoilla määräämisasemia tai vahvistamaan tällaisia asemia.

30 Tältä osin on muistettava, että jotta unionin oikeutta voidaan tulkita siten, että tulkinnasta on hyötyä kansalliselle tuomioistuimelle, tämän on määriteltävä esittämiinsä kysymyksiin liittyvät tosiseikat ja oikeudelliset seikat tai ainakin selostettava ne tosiseikkoja koskevat olettamukset, joihin nämä kysymykset perustuvat (ks. yhdistetyt asiat C-320/90-C-322/90, Telemarsicabruzzo ym., tuomio 26.1.1993, Kok., s. I-393, Kok. Ep. XIV, s. I-1, 6 kohta ja asia C-380/05, Centro Europa 7, tuomio 31.1.2008, Kok., s. I-349, 57 kohta).

31 Nämä edellytykset koskevat erityisesti kilpailualaa, jolle on luonteenomaista tosiseikkojen ja oikeudellisten seikkojen monimutkaisuus (em. yhdistetyt asiat Telemarsicabruzzo ym., tuomion 7 kohta ja em. asia Centro Europa 7, tuomion 58 kohta).

32 Nyt käsiteltävässä asiassa esitetty ennakkoratkaisupyyntö on kuitenkin hyvin niukkasanainen siltä osin kuin on kyse tiedoista, jotka koskevat muun muassa merkityksellisten markkinoiden määrittelyä, mainituilla markkinoilla toimivien eri yritysten markkinaosuuksien laskemista ja sellaista määräävän markkina-aseman väärinkäyttöä, johon ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin on toisessa kysymyksessään vedonnut.

33 Toinen kysymys on näin ollen jätettävä tutkimatta.

Oikeudenkäyntikulut

34 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (toinen jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

Audiovisuaalisten mediapalvelujen tarjoamista koskevien jäsenvaltioiden tiettyjen lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta 10.3.2010 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2010/13/EU (audiovisuaalisia mediapalveluja koskeva direktiivi) 4 artiklan 1 kohtaa, yhdenvertaisen kohtelun periaatetta ja SEUT 56 artiklaa on tulkittava siten, ettei niiden vastaisena ole lähtökohtaisesti pidettävä pääasiassa kyseessä olevan kaltaista kansallista lainsäädäntöä, jossa säädetään sellaisista televisiomainontalähetysten enimmäisajoista, jotka ovat maksutelevisiotoiminnan harjoittajien osalta lyhyemmät kuin maksuttoman televisiolähetystoiminnan harjoittajien osalta, kunhan suhteellisuusperiaatetta noudatetaan, mikä ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen on tarkistettava.

Allekirjoitukset